

Khổ Đau và Hạnh Phúc

Không Quán

. Phần 1: Ái biệt ly

Sáng nay, trời thật đẹp. Lãng bước chân ra khỏi nhà. Chung quanh chàng, vạn vật dường như sống dậy và sinh động qua một đêm dài. Mở máy xe, Lãng đi trên con đường xa lộ 405 quen thuộc về phía nam. Cali sáng nay trời tuy rất đẹp, nhưng dòng lưu lượng khổng lồ của đoàn xe làm cho cuộc sống thật là vội vã. Mọi người ai cũng nóng ruột mong cho dòng xe cộ chạy

nhANH hơn.

Lãng chắc lưỡi nói thầm, đành vậy, có lẽ sẽ đến sở trễ thôi. Hy vọng đừng trễ hơn buổi họp giải quyết các ưu tư của khách hàng đã hẹn từ lâu cho ngày hôm nay. Nhưng chàng vẫn vui vẻ nhìn ánh triêu dương rực rỡ. Nói thầm trong đầu: Ngọc ơi buổi sáng đẹp vô cùng, nắng lung linh vàng ấm vô cùng. Giá như có em ở đây, mình nắm tay nhau đi dạo...Anh nhớ mãi những kỷ niệm lần vừa rồi khi chúng mình nắm tay đi dạo trên bờ biển Laguna thật là thơ mộng...

*"Em đi rồi, đường xưa có nắng không anh?
Lá hoa còn xanh, hay tàn theo tháng ngày?
Giờ một mình anh lẻ bước trong sương mai..."*

Giọng hát ca sĩ Họa Mi qua cái CD của xe làm Lãng càng nhớ Ngọc tha thiết. Nàng giờ này chắc đang ngồi ăn tối trong căn hộ nhỏ của mình ở trung tâm thành phố Paris. Yêu nhau từ năm năm nay, Lãng và Ngọc phải chịu cảnh Ô thước bắc cầu. Cả hai đều có những hệ lụy trong đời sống riêng tư, tuy yêu nhau mà chưa thể gần nhau.

Với Lãng, đời sống có những lúc, có những khi, và có những khía cạnh buồn thảm nào. Trong lòng Lãng, nỗi sầu cứ luôn luôn lãng đãng trôi qua theo từng ngày. Cho dù có khi chàng cũng tìm thấy vài niềm vui nhỏ nhoi và hiem hoi. Nhưng mà cái buồn nó luôn luôn xuất hiện. Cho dù vào những lúc hạnh phúc nhất của cuộc đời, như khi Lãng nắm tay Ngọc đi dạo trên bờ biển Lagunna xanh biếc. Và ngồi dịu dàng dựa bên vai Ngọc ngắm ánh mặt trời lặn lúc hoàng hôn. Mặt trời đỏ rực như trái cầu lửa trên mặt biển Thái Bình Dương. Đó là lúc biển Laguna đẹp nhất. Và đó cũng là những giây phút hạnh phúc nhất trong đời của chàng. Buồn thay, những giây phút đó thật là ngắn ngủi. Chỉ trong năm phút là cảnh đẹp huy hoàng đó biết mất theo sự chìm sâu của mặt trời xuống dưới mặt biển. Nghĩa là xuống bên kia trái đất. Tiếc thay, Lãng chẳng thể làm như cậu Hoàng tử Bé trong truyện của St-Exupéry, di chuyển chiếc ghế đầu để xem thêm cảnh mặt trời lặn. Và ngay sau đó là màn đêm ụp xuống vô cùng mau lẹ. Lãng hay ngồi thừ người tiếc nuối cảnh mặt trời lặn trên biển Laguna. Và khi ra xe... thì phố đã lên đèn. Thành phố Laguna về đêm, chìm trong đêm với ánh đèn hắt ra từ những căn nhà xinh đẹp, càng làm cho Lãng cô đơn và sầu muộn. Dĩ nhiên bên Ngọc, nàng làm cho Lãng quên đi nỗi buồn. Nhưng đâu có được bao nhiêu ngày ở bên Ngọc? Rồi là lúc tiễn đưa em ngoài phi trường John Wayne. Để trên đường về nhà gần quận Cam, Lãng buồn queo, buồn héo. Thơ thần ra vào không biết là bao nhiêu ngày tháng....Lãng đôi khi buồn quá lần thần nhẩm thầm hai câu thơ đọc đâu đó...

*Mây bay - có chặng rạc rời
Yêu đâu có nghĩa buộc đời vào nhau
Buộc-cời (cho em...) thơ của Từ Tâm*

Vậy mà Lãng vẫn cứ thấy đời Lãng bị buộc vào cái sấu lãng đãng của con đau "chưa yêu đã buồn...., chưa gặp em đã sấu ly biệt..."

Chiếc xe hơi đã vào trong bãi đậu xe... Lãng uể oải bước vào sở. Trễ nửa tiếng rồi. Hy vọng mọi chuyện bình yên với khách hàng.

• Phần 2: Niềm đau sỏi đá

Đi họp xong bước ra ngoài thì đã 1 giờ trưa. Con nhưc đầu tràn lan trong trí não. Lãng mệt mỏi bước nhanh vào phòng tắm rửa mặt. Nhìn trong gương, Lãng thấy mình thật là xa lạ. Khuôn mặt chàng trông buồn bã. Cách đây ba hôm, Lãng đã ngồi trước gương nhìn trân trân những sợi tóc bạc trên đầu: bạc chưa? chưa bạc... hay là bạc chút đỉnh. Chàng hất mái tóc đen phủ lên bên ngoài những sợi tóc bạc ấy... Ba hôm trước là ngày sinh nhật thứ bốn mươi của chàng. Giòng đời đâu có tha cho ai. Những sợi tóc thì cứ bạc dần một cách thật là vô tư lự. Nhưng chàng đâu có được vô tư lự như vậy. Ngọc đã vô tình quên không nhắc đến sinh nhật của chàng. Nói là vô tình vì Ngọc có gửi cho Lãng một hộp quà từ Paris, nàng chỉ quên không chúc Lãng vào ngày sinh nhật, hôm đó nàng điện thoại qua trò chuyện rất là vui vẻ. Sau đó hai người tạm biệt trên điện thoại cho đến ngày hôm nay. Còn hộp quà vẫn đang ở trên con đường rùa bò của bưu điện. Ngày hôm nay cũng vẫn chưa đến. Rửa mặt xong, Lãng quay trở vào văn phòng của mình. Định bụng là sẽ xem qua một chút thư từ và điện thư trước khi đi ra ngoài kiếm gì ăn. Vừa mở hộp điện thư ra chưa xem được gì hết thì chuông điện thoại reo vang. Ngọc ở bên kia đầu giây...

Ngọc: - em gọi điện thoại cho anh quá mà không có anh trên sở, anh gọi cho ai thế mà đường dây bận hoài

Lãng: - đâu có gọi gì cho ai đâu, công việc bận rộn thôi

- nghi anh có bỏ quá, anh điện thoại cho cô nào mà ngày nào cũng gọi thế, lại đúng giờ trưa nữa!!!

-.....

- thôi, không muốn nói chuyện thì thôi!

- anh sắp đi công tác nên việc ngập lên đầu em ạ.

- vậy anh làm việc đi, em không quấy anh đâu

- ok em

Lãng thấy lòng buồn buồn, vậy là giữa hai người đã có một đám mây che phủ. Hai ngày nữa Lãng phải đi công tác xa nhà. Cuộc sống dồn dập mà dường như trong tâm tư, quá trình tạo dựng những áo giáp che chở phiền não cho mình, cho Ngọc chưa thành hình chắc chắn. Mà cũng chẳng phải một mình Lãng có thể tạo được áo giáp nhẫn nhục và thương yêu để bảo vệ cho cuộc tình thật đẹp của hai người. Phải có sự giúp đỡ và thông cảm của Ngọc. Nhưng đời sống cách chia, mà lại quá bận rộn, cả hai đều bị cuốn hút trong những con lốc xoáy của những toan tính và kiếm cơm....Lãng nhớ đến những câu của bài hát *Yêu đâu tan theo* của Trịnh Công Sơn:

"Em theo đời cơm áo. Mai ra phố xô xao. Bao nhiêu ngày yêu đâu tan theo..."

Lời nhạc làm cho Lãng đau đớn muốn khóc. Mai đây sẽ ra sao? Lãng thấy như là một lời trách

móc. Nỗi đau rất dịu dàng nhưng rất hiện thực và quặn thắt trái tim. Từ bao lâu nay, tình yêu như là một vết thương. Cho dù yêu nhau tha thiết, nhưng cuộc đời với những miệt mài com áo tại những xứ tân tiền quả thật đã làm cho cho hai người yêu nhau lắm nỗi khổ đau, những dần vật lẫn nhau qua những câu nói đau đớn, cho dù những ngày yêu dấu bên nhau thật là đẹp và Lãng đã chẳng bao giờ có thể quên được...

Lãng thì thầm với chính mình: Ngọc ơi, anh yêu em, cho dù mai này, đời sống có làm tan vỡ tình mình, thì hãy vẫn mang lại cho nhau những niềm vui ngọt ngào, những lời nói yêu thương, và hãy giữ đời cho nhau để những ngày tháng yêu thương vẫn là những kỷ niệm trân quý nhất...

Ngoài hành lang, mấy bạn đồng nghiệp đã kêu réo chàng, Lãng kín đáo chùi những giọt nước mắt và uể oải đi theo những người bạn cùng sở ra ngoài ăn trưa...

. Phần 3: Tình yêu vô nhiễm

Tối nay là thứ sáu, Lãng đi làm xong là nhanh nhanh chạy về nhà, kiếm chút đồ ăn nhẹ lót bụng trước khi lên chùa. Dù cố gắng tối đa, khi lên đến chùa thì các bạn đạo cũng đã tề tựu đầy đủ. Chương trình của chùa mỗi tối thứ sáu là ngồi thiền tĩnh tọa. Đã từ nhiều năm nay, Lãng ưa thích lên chùa tối thứ sáu để thư giãn trong các buổi thiền tọa rất có lợi cho công việc mà chàng đang làm trên sở. Chính là nhờ các công phu thiền tọa này mà Lãng cảm thấy mình như được sạc đầy đủ bình điện trở lại để có năng lực làm việc trong suốt tuần lễ. Nếu không có những lúc tọa thiền thể này và tạm ngưng những lo âu về đời sống cũng như về công việc thì chắc Lãng đã phát điên từ lâu.

Trong buổi thiền tọa lần này, Lãng quán chiếu nhiều về những nhân duyên và liên hệ chằng chịt trùng trùng duyên khởi...Chàng bắt đầu bằng từng hơi thở, chú tâm lắng nghe dòng hơi thở đều đặn trong lồng ngực... Thở ra... thở vào...tâm tĩnh lặng và an nghỉ. Mười lăm phút trôi qua, chàng bắt đầu đi vào thế giới kỳ diệu của nội tâm... Như con chim đại bàng ... bay bổng trên vòm trời cao của hư không... Chàng nhìn xuống tâm của mình ... Mặt trời chiếu sáng và tỏa rạng trên vùng hư không... Chàng từ từ tiếp nhập vào trong tiềm thức tĩnh lặng và tỏa sáng...Thế giới bên ngoài mờ nhạt dần ... chỉ còn nghe những hoạt động và các âm thanh bên ngoài qua vùng tiềm thức ...yên bình. Thêm mười lăm phút trôi qua... Đột nhiên, chàng thấy ánh mặt trời của tâm thức sáng rạng... Các nguyên tử muôn màu thị hiện trong vòm trời tánh không ...

Là nhân duyên hòa hợp mà thành. Mọi sự vật lớn nhỏ đều nương vào nhau, nhân làm duyên, duyên lại làm nhân, cái này có là nhờ cái kia, cái kia có là nhờ cái này, tương quan, tương duyên, lớp lớp chằng chịt vô cùng. Mọi sự vật đều dính chùm với nhau, nên cái này chuyển động là tất cả đều chuyển động, tất cả đều liên quan mật thiết với nhau, tương tức, tương nhập.

Lãng ngồi thiền và thấy tất cả nhân duyên chằng chịt, từ những sự truyền khổ đau qua các nghiệp chiêu cảm lẫn cho nhau và cả những niềm hạnh phúc phù du...

Chàng ngồi thiền trong niềm soi sáng vô biên của tiềm thức ...

Buổi ngời thiên trôi qua trong biết bao nhiêu là quán chiếu và an bình. Hơn một tiếng trôi qua nhanh chóng, chàng từ từ xả thiên nhẹ nhàng khi nghe tiếng chuông gia trì dẫn dắt tâm thức trở về thực tại...

Trong giây phút xả thiên và xoa bóp tay chân đó, Lãng tự nhiên khởi nhớ lại lần điện đàm mới nhất với Ngọc :

Ngọc: Sao em nghĩ anh có bồ quá ! Anh điện thoại cho cô nào mà ngày nào cũng gọi thế, lại đúng giờ Ngọc thường gọi anh nữa !

Lãng : ...

Ngọc : Thôi, không muốn nói chuyện thì thôi !

Lãng: Anh xong rồi em, có đường giây của điện thoại cầm tay. Vì anh sắp phải đi công tác xa nên công việc ngập lên đầu em ạ.

Ngọc: Vậy anh làm việc đi, em không quấy anh đâu.

Lãng: Bye em !

Đêm hôm đó trở về nhà, Lãng bật máy điện tính lên và viết một lá điện thư gửi Ngọc.

Em yêu thương,

Giờ này, chắc em đã yên giấc ngủ trong căn hộ nhỏ, xinh xắn trong trung tâm Paris quận 13, nơi mà anh đã từng ghé thăm em, và chúng ta đi dạo chơi trong bầu trời Paris thật là đẹp. Căn phòng nhỏ đó, nơi chúng ta vẫn thường ngồi ăn sáng, nhìn ra ngoài thành phố Paris thơ mộng, lần ấy, em có nhớ không, bầu trời Paris xanh mát và thật tươi đẹp.

Anh còn nhớ những đối thoại của chúng mình:

Ngọc: Paris chiều dài anh quá, cả tuần anh qua thăm em, Paris sửa soạn sắc đẹp tuyệt vời để đón anh, và để gieo duyên trong lòng anh những kỷ niệm êm ấm trong lòng anh, để anh sẽ không bao giờ có thể thể quên...

Lãng: Anh phải công nhận là kỳ này, kỷ niệm Paris không phải là không có ấn tượng mạnh mẽ trong tâm anh

Ngọc: Vậy thế Paris cho anh ấn tượng gì ?

Lãng: Ấn tượng là một kỷ niệm ghi nhớ đời.

Ngọc: Tại Paris đẹp há

Lãng: Không phải chỉ có vậy đâu em, mà là tất cả, trời Paris đẹp xanh trong vắt, Paris mưa phùn lấm tẩm, mưa không ướt mặt, Paris và cả bầu trời yêu thương, Paris và những chiếc áo dài lộng lẫy và tha thướt khi cùng em đi dạo... Paris... Paris

Ngọc: Paris và bữa ăn salade mình cùng trộn chung ?

Lãng: Ha ha, tất cả những kỷ niệm, tất cả những niềm hạnh phúc quyện vào nhau, một sự giao hòa giữa kỷ niệm và hạnh phúc...

Ngọc: Vậy thì em vui lắm.

Lãng: Kỷ niệm thật là nhẹ nhàng, nhưng bình tâm suy xét thì mới thấy là thấm thía.

Ngọc: (Nhìn chàng mơ màng). Anh nói nói thêm đi...

Lãng: (Cũng mơ màng). Em nhớ không, so với Cali, thì Paris không như vậy... Cali thì sôi nổi, còn Paris trầm lặng hơn... Cái trầm lặng chết người, bởi vì ấn tượng sâu đậm quá.

Cali đẹp rực rỡ, nó làm mình tôn thờ những kỷ niệm rực rỡ như ánh mặt trời. Còn Paris thì rất là chìm sâu, cái chìm sâu nhẹ nhàng ấy làm rung động lòng người, nhưng lại rất là ấn tượng.

Ngọc : (Cười phá lên). Anh giống như đang so sánh hai người đàn bà... hai người yêu...

Lãng: Phải đó em, cả hai đều đáng được hưởng sự tuyệt vời, cả hai đều đáng sống qua những cảm giác tuyệt vời.

Ngọc : (Sung sướng ngắt lời chàng). Mà mình đã làm được những điều ấy. Cái sự sống đó.

Lãng : Mỗi một kỷ niệm đều lạ lùng, đều mới mẻ, và là một kinh nghiệm sống thật là kỳ diệu ... Anh nhớ đến câu nói của một vị thiền sư: “Mỗi lần cảm đến lại thành mới tinh ...”

Ngọc : Có lẽ mai một anh sẽ nghĩ lại và sẽ thấy rõ hơn những gì Paris để lại trong lòng anh chẳng, bây giờ còn mới lắm. Và cũng có thể đó là sự trưởng thành của tình mình chẳng ?

Lãng: Đúng vậy em ạ, hôm nay mình tâm sự thật là đẹp với nhau.

Ngọc : Em nghĩ nếu mình không nói ra ngay, cảm giác sẽ mờ nhạt đi, và một ngày nào đó, với thời gian, với sự bận bịu, mình sẽ không còn nhớ nữa, còn bây giờ cảm giác quá sống động, quá mới, và cả trong thân em, còn cảm được những yêu thương của anh nữa đây.

Lãng: Anh hiểu em lắm, với tất cả những sự sống động của tình yêu.

Bây giờ anh ngồi lại và hồi tưởng niềm hạnh phúc đã qua. Những kỷ niệm êm ấm trong lòng, và cũng nhớ lại cả những lần khó khăn mình đã trải qua trong những kỳ điện đàm.

Em biết không, ngày hôm qua là tối thứ sáu, và như thường lệ, anh đã ghé qua Trung Tâm Phật Học của Thầy, anh đã ngồi thiền định như bao lần. Nhưng lần này thì anh đã thấy ra những hạnh phúc và những khổ đau chằng chịt. Một mạng lưới chỉ chít những nguyên tử giao động với nhau, cái này rung động truyền cảm nhận sang cái kia, và truyền mãi, trùng trùng duyên khởi. Nhân duyên không bao giờ ngừng... Lúc đầu anh chỉ thấy màn không gian ba chiều đó, nhưng lần lần anh quán chiếu cả cái mạng nhân duyên đó không còn nằm dưới dạng không gian ba chiều mà là trong cái hư không vô lượng chiều của tâm thức, rung động, khi thì mãnh liệt, khi thì nhẹ nhàng. Và mạng lưới ấy rung động không ngừng, ép buộc những nguyên tử khởi động, dù muốn hay không trong những chuyển động không ngừng

Khổ đau và hạnh phúc, anh đã trực diện với nó, sống động giao hòa trước những quán tưởng trong tâm thức của anh...

Do đó mà anh viết những hàng này gửi em, chia sẻ những kinh nghiệm và những cảm nhận vô bờ. Trong sự quán chiếu sâu đậm đó, anh nhận diện ra, đã từ lâu, anh

có khuynh hướng như thế về tình yêu, nhưng anh vẫn chỉ ngờ ngợ và chưa thấy. Tôi qua anh thấy rõ ràng trong sự quán chiếu nhân duyên chẳng chịt.

Cái khuynh hướng của tình yêu này, anh bắt buộc phải viết ngay cho em. Bởi vì trong lần đối thoại Paris, em cũng có nhận xét, nếu không nói ra, e rằng với cuộc đời com áo, với những bận bịu trăm kha trong cuộc sống, mình sẽ lãng quên và không còn định hướng ...

Khuynh hướng tình yêu này, anh tạm gọi là **Tình Yêu Vô Nhiễm**, có thể tóm gọn lại trong ba điểm nhận xét sau:

1. **Không nắm giữ** (ý anh muốn nói là không thủ hữu¹). Do đó mà em hoàn toàn có sự tự do bay bổng trên phương trời của em, như loài đại bàng tung xoải cánh không giới hạn, khi nào mỗi cánh chúng mình sẽ nương bên nhau nghỉ ngơi và mang lại những phút giây tuyệt vời bên nhau. Khi tình yêu không còn ý thức Thủ Hữu thì đó mới là tình yêu không điều kiện và vô bờ bến. Tình yêu không còn vướng mắc của giòng tâm thức chấp ngã.

2. **Chỉ nguyện mang lại Niềm Vui và Hạnh Phúc** cho người². Nghĩa là sẽ từ chối, không nói những lời, không làm những điều gây đau khổ với người yêu. Không bao giờ - dù cho bất cứ lý do gì - mà tình yêu vô nhiễm lại đem đến sự khổ đau. Cho dù phải hy sinh thân mình hay những gì mình có. Giả dụ như một ngày nào, em nói với anh, vì (bất cứ) lý do nào đó (như gia đình ép buộc, hay ngay cả khi em có người yêu khác), anh vẫn yêu em và chúc phúc cho niềm hạnh phúc mới của em, Lòng anh sẽ không có một sự buồn rầu nào khởi lên, và anh sẽ khởi nguyện: cầu cho em đạt hạnh phúc tuyệt vời, anh sẽ làm tất cả để em đạt hạnh phúc, cho dù với ai hay là ở hoàn cảnh nào. Và anh vui sướng trong niềm hạnh phúc đó của em...

(Anh xin mở ngoặc: ghen tuy cũng là yêu, nhưng là tình yêu thủ hữu nắm chặt, và làm khổ đau cho nhau. Do đó, không phải là một tình yêu vô nhiễm).

3. Và trong **tình yêu vô nhiễm** đó, mình sẽ nương nhau và dìu dắt nhau, **đề cùng tiến trên con đường đạo**. Bởi vì sau này, còn có những kiếp khác, chúng ta sẽ chuyển hoá tình mình thành tình đạo để cùng nhau đạt đến cõi Cực Lạc, như là khi nắm tay nhau dẫn nhau đi vào cung trời Đâu Suất Thiên Nội Viện³.

Em đừng cười là anh lý tưởng quá nhé, không có đâu, thực tình, khuynh hướng này anh đã có từ lâu, mà anh chưa hề nhận thức ra nó, chỉ thấy lơ mơ là nhân

¹ Non-possessive. Trong Thập Nhị Nhân Duyên thì Vô minh là vòng xích sắt đứng đầu đã gây ra sau này vòng khoen Thủ và Hữu, do đó mà gây nghiệp.

² Như Đức Đạt Lai Lạt Ma đã nói: Tịch Thiên, (Shantideva) trong “Hành Bồ Tát Hạnh”(Engaging in the Bodhisattva Deeds) đã viết: “Khi nào hư không trời đất còn tồn tại và chúng sinh còn trong cõi luân hồi , tôi nguyện ở lại nơi này để cứu khổ độ sinh”(as long as space exists, and so long as there are migrators in cyclic existence, may I remain – removing their suffering).

³ Tushita Heaven, inner palace.

duyên chẳng chịt và nhất là anh đã nguyện từ lâu chỉ xin mang lại niềm vui cho người...dứt các nghiệp duyên khổ đau...

Cho đến tối qua, nhờ năng lực thiền định quán chiếu mà anh nhìn rõ ra tất cả. Và anh chân thành viết lá thư này gửi em tất cả những lời tâm sự sâu thẳm nhất tận đáy lòng anh.

Ngay từ lúc xả thiền trong lần qua, anh đã về nhà và trầm lặng suy tư về em, về tình của chúng mình, anh xem xét lại, tình yêu có thực sự hội đủ được ba điểm anh quán chiếu vừa qua không. Tình yêu vô nhiễm thực sự bắt nguồn từ tâm Bồ Tát, đó là điều chúng mình thường nguyện. Tâm Bồ Tát này chỉ muốn mang lại tình yêu thương vô bờ cho mọi người, chỉ muốn cho hết lòng, không có giữ lại cái gì của riêng tư cho mình mà cũng mà chẳng nghĩ đến nhận lại một điều gì. Cho không giới hạn, ít nhất là với tình yêu anh dành cho em, đó là một tình yêu rất trong sạch anh hướng về bên em...

Mãi mãi bên em...

Lãng gửi bức thư đi xong, trong lòng thanh thản. Đêm hôm đó, chàng vào trong một giấc ngủ êm đềm, giấc ngủ đầy hoa mộng và thương yêu êm ái, trong đó tình yêu của chàng và Ngọc đã thăng hoa và bay trên một vòm trời cao vô tận...

. Phần 4: Tình yêu hiến dâng

Anh yêu thương, lá thư của anh gửi đề ngày ... tháng ... năm, em đã nhận được. Lá thư làm em nhớ lại nhiều những kỷ niệm giữa hai đứa mình. Những kỷ niệm mà em thật là thương yêu nó và trân quý nó... Nhưng anh ơi, tình yêu của em dành cho anh vẫn còn là một tình yêu thuần túy của một trái tim đầy dẫy yêu thương và trân quý... Em vẫn muốn anh là của riêng em, em không muốn chia sẻ anh với bất cứ ai, với bất cứ người đàn bà nào khác.... Nhìn anh nói chuyện và chia sẻ với người khác những kỷ niệm và những sự sống, lòng em thấy thật là đau đớn... và những lúc ấy, em cảm thấy muốn buông xuôi..., muốn bỏ đi thật xa một nơi nào khuất vắng tất cả...để em ngồi yên xuôi với nỗi đau của tâm hồn... Những lúc ấy em muốn được xa lìa anh mãi mãi và trốn tránh trong vỏ ốc của riêng mình em... Nhưng anh ơi, rồi em cũng không chịu nỗi niềm thương nhớ anh mà lại cầm chiếc điện thoại mà gọi đến anh, tim em lúc ấy ... đập dồn dập... trong sự lo âu... không biết là anh có coi thường em khi em phải gọi đến anh vì không chịu nỗi niềm nhớ anh...

Đôi khi em tự nghĩ : *người yêu, anh có phải ra đi tìm sự sống của riêng anh và anh đến bên em có phải như là một lữ khách đi tìm quán trọ... tâm hồn anh cô đơn và tìm đến bên em hay là còn đi tìm một nơi trọ vui vẻ nơi nào khác... Lữ khách tình yêu...đã đến giờ anh phải đi chẳng anh ? Tiếng gọi xa thẳm nào đó đã lôi nghiêng tâm hồn anh ra khỏi nơi bên em chẳng ? Em ... chẳng thể buộc chân anh lại bằng tình yêu cầu khẩn ... Cửa vẫn rộng mở toang và anh ... người lữ khách sắp đến giờ ra đi về nơi hành trình vô định của con tim...*

Anh ơi, em đã thấy cuộc đời, đã nhìn qua nhiều cảnh đời, trong đó phần lớn là những con người luôn luôn phải ra đi để tìm về một tình yêu nào đó, đuổi theo một tình yêu nào đó để rồi lại tiếp tục chạy đuổi theo một tình yêu nào đó khác. Với những con người đó, họ mãi mãi chạy theo

những cuộc tình không chấm dứt, qua những lần đùa cợt che giấu bên trong những lời tán tỉnh ve vuốt nhau, những tâm thức chấp chặt vào cái đi tìm xoa vuốt bản ngã của chính mình bằng những lời tán tỉnh bản ngã cho người khác và lẫn cho nhau... *Nhưng anh, anh của em dường như có cái gì khác hơn, dường như anh không thích mắc vào những cái tầm thường đó.* Anh ơi, nhưng dường như cũng chính vì vậy mà anh đi tìm những gì siêu việt khác ở trên cõi đời này. Anh như là luôn mãi đi trên cuộc hành trình tìm về đạo. Và như thế là trái tim em đã không thể nào giữ nổi anh.

Cánh cửa tim của em vẫn rộng mở, còn anh ... có phải là anh cũng đã sắp sẵn yên cương chờ đợi? Cho dù em có muốn ngăn anh đừng đi, thì tim em cũng chỉ còn bài ca chia tay ... Níu áo anh cũng chỉ là ánh mắt nhìn yêu thương mà thôi. Anh, em chẳng có còn gì để giữ anh lại, trừ... hai giọt lệ giấu điếm trên đôi má hồng...

Em biết, con người anh đầy đầy ngọn lửa đi tìm sự sống. Và sự sống trong anh hừng hực sáng chiếu trên con đường tìm về đạo. Lá thư của anh đã làm em thấy rõ. Trong máu anh chảy sôi sục cơn say về đạo. Con say đạo triền miên chảy trong giòng máu nóng của anh, cũng như tình anh dành cho em. Nhưng niềm thôi thúc đạo không ngừng trong tâm huyết, tiếng gọi tối thượng nào đã thu hút hết tất cả tâm nguyện của anh và câu chú thần lực nào đã hợp hồn của anh với một lời mật truyền thăm thẳm khơi mở cho anh tâm thức của phương trời lồng lộng ...

Và từ đó anh đã viết về Tình yêu vô nhiễm ... Tình yêu ấy dẫu thật là lý tưởng và thật là trân quý, em vẫn chưa sẵn sàng để đi theo. Em chỉ có một *tình yêu hiến dâng*, và đã trao toàn bộ cho anh. Những lần sống bên anh, em thường nhìn anh hành trì trong thiền định, em nghĩ, anh như là loài chim đại bàng tung xoải cánh bay trên trời cao, và để khi nào mỏi cánh anh ... sẽ hạ xuống bên em và chúng ta yêu nhau. Nhưng có lẽ sức mạnh thiền định ấy đã chưa bao giờ hay không bao giờ làm anh mỏi cánh. Anh tung bay mãi mãi không mệt mỏi, và khi nào hạ cánh bên em, thì dường như không phải để anh nghỉ ngơi mà là để anh mang lại cho nhau, ban cho nhau niềm hạnh phúc vô biên của Tình yêu vô nhiễm bên em. Mình đã mang lại cho nhau tất cả niềm hạnh phúc kỳ diệu, lần nào cũng vậy, cho dù ở Cali hay cho dù ở Paris, cũng đều là những thời gian thần diệu mình đã ban cho nhau.

Mà cũng chính vì vậy là em chấp chặt vào anh, em chấp chặt vào sự hiện diện của tâm hồn anh bên em. Và em muốn chỉ riêng em được giữ tâm hồn vô nhiễm đó của riêng em. Em chưa thể vô nhiễm, vì hiện giờ em là cả tim em là cả một đóa hoa nở rộ với tâm thức của một *một tâm tình hiến dâng* cho riêng anh...

Xa nhau, niềm thương nhớ đôi khi đến khổ đau và dẫn vật làm cho những đối thoại trở thành vô nghĩa khó hiểu và cần cỗi không mang lại cảm thông. Nhưng tình yêu vẫn mạnh hơn hết tất cả và cuối cùng mang em lại bên anh, và mãi mãi bên anh...

Không Quán

Tháng 9, 2007